

ved Kongens Bekjendtgjørelse? Hvad har da Kongen erklæret, som findes at være Dabel værd, Anklage værd? Kongen har erklæret, at han har et Monarchie; er der Noget, der vil modsig, at Kongen er Monarch? (Latter). Er der Noget, der vil modsig, at Kongen har et Monarchie, overleveret fra hans Fædre, og som han skylder at overlevere til sin Efterfølgende? Er der Noget, som vil klage over, at Kongen drager Omsorg for, at Monarchiet kan opretholdes? Eller maaskee Grundloven forbyder Kongen at opretholde sit Monarchie? Det staaer intetsteds i Grundloven. Grundloven selv nævner Monarchiet, forudsætter det som givet; thi det, som er historisk givet i Aarhundreder, det kan ikke saaledes paa een gang falde til Jorden. Skal Kongen vedligeholde sit Monarchie — og her taler jeg om det kun fra det retlige Synspunkt, uden at nævne de politiske Grunde, som vilde gjøre det til en Umulighed, til en Uffindighed for Kongen at udstykke sit Monarchie, at bortgive Stykker, som ikke blot ere gode Landsdele i og for sig selv, men som ere nødvendige for Monarchiets Bestaaen —, er det altsaa en Pligt for Kongen at bevare sit Monarchie, saa maa han dog vel nu søge de Former, under hvilke han skal kunne bevare det. Dengang, da Oprøret begyndte, og Krigen brød løs, da manglede Kongen sin Magt i en Deel af Monarchiet; det Hele maatte ordnes, Forsvarsmidler maatte forberedes, Beslutninger maatte tages; man tog derfor sine Beslutninger, man ordnede sine Forsvarsmidler i den Deel af Landet, over hvilken Kongen beholdt sin Magt tilbage. Skulde deri ligge, at man heller ikke i Fremtiden, naar Forholdene vare anderledes, skulde udstrække den monarchiske Omsorg for de øvrige Dele? Det kunde ikke ligge deri, og det staaer intetsteds i Grundloven. Men skal Monarchiet holdes sammen, saa maa dog vel Monarchiet holdes sammen ved mulige Midler, saa maa der ikke skee en Modsigelse; idet man gjør saa, saa maa man ikke, under Prætext af at udsøndre, under Paaskud af at be-

røve alle Andre Muligheden af utilbørlig Indblanding i Kongens Magt, ordne Monarchiet saaledes, at det ikke bliver et heelt Monarchie. At dette saaledes er opfattet af det danske Folk, ligesom det er opfattet af Monarchen, det fremgaaer af Alt, hvad der er skeet siden den Tid i Europas, i Uderstaternes, i Danmarks, i Rigsdagens Dine. Londonner-Protocollen er affuttet; paa Londonner-Protocollens Afslutning blev der arbejdet lige fra den første Begyndelse af disse uhyggelige Begivenheder. Ikke saasnart brød Oprøret løs, før Kongens daværende Ministre arbejdede hen paa at tilveiebringe den europæiske Declaration om Monarchiets Integritet, som er bragt tilveie, men endnu ikke definitivt affuttet, ved Londonner-Protocollen. Det er altsaa ingen ny Tante, Londonner-Protocollen indeholder, den har ligget klart for Rigsdagens Dine allerede i lang Tid. Dens Følge, dens gode Følge, dens for Kongen og for Landet heldbringende Følge skal netop være Bevarelsen af Monarchiets Integritet.

Det er sagt af den ærede Taler, at Landstingets i den motiverede Dagsorden udtrykte Haab ikke er gaaet i Dødsdøds. Jeg kunde svare dertil: mangt et Haab kan udtrykkes, som ikke kan gaae i Dødsdøds, men jeg vil ikke svare dette; jeg vil blot spørge: er der da skeet Noget ved Kongens Bekjendtgjørelse af 28de Januar, som strider imod det af Landstinget udtrykte Haab? (Ja) Ja, vil man svare, Provindsstaterne ere gjenoprettede i Slesvig. Dertil svarer jeg: Nei, de ere ikke gjenoprettede, men Kongen har ikke den Magt at kunne bortrive den retlige Grundvold for en Institution, førend det kan gjøres paa en retlig Maade. Jeg maa spørge, om Provindsstaterne for Slesvig nogenstunde paa en retlig Maade ere affastede, og der skal ikke være Noget, som kan svare derpaa: Jo, de ere! Der kan anføres Talemaader, der skulle antyde det Modsatte, men det kan ikke bevises paa anden Maade, end som Talemaader gjøre.